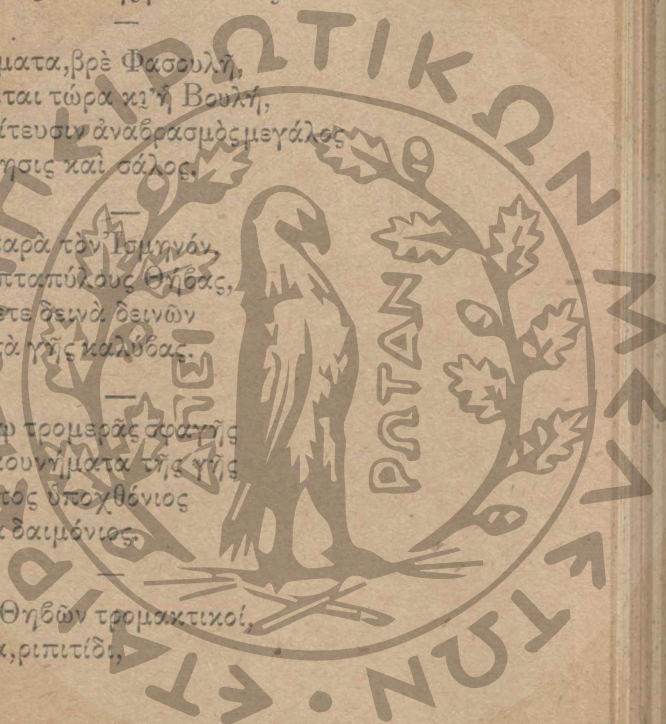




Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον — ὅ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅ τ' ὀχέρι.



Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος



πάει κι' ὁ Ρέπουλης ἐκεῖ
μετὰ τοῦ Διαμαντίδη.

Ἐξίσταται ψυχὴ καὶ νοῦς
τοὺς χρόνους τούτους τοὺς κλεινοὺς
μεγάλης εὐπραγίας.

Σκηναὺς κι' ἡ Θήβα μᾶς ζήτηε,
κι' ἀρχίζει πάλι τελετὴ
νέας σκηνοπηγίας.

Κουνήματα, κουνήματα,
καὶ δίχως στέγην θύματα
ξαναπανηγυρίζουν.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαλάσματα,
κι' ἐπάνω σὰν φαντάσματα
σεισμοπαθεῖς γυρίζουν.

Καὶ γεωλόγοι, Φασουλῆ, ποῦχουν σοφὸ κεφάλι,
πολλάκις τῆς ἡμέρας
μᾶς βεβαιοῦν πῶς γίνονται διαμορφώσεις πάλι
τῆς γῆς τῆς ἡμετέρας.

Γίνεται διαμόρφωσις καὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς
καθὼς μᾶς ἐβεβαίωσαν ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς.
Γίνεται διαμόρφωσις καὶ στὸν φλοιὸν, βρὲ τέρας,
τῆς γῆς τῆς οὐδετέρας.

Μᾶς λένε στόματα τρανῶν
πῶς διαμόρφωσις τῆς γῆς
τελεῖται νεωτέρα.

Καὶ πάλιν πρὸς τὸν Ἴσμηνὸν
σὲ βλέπω, κόρη, κι' ὁδηγεῖς
ἀόμιματον πατέρα.

Ἡ νέα διαμόρφωσις τὸν νοῦ μας ταλαντεύει,
κλονίζεται κι' ἀκλόνητος,
καὶ μάντις ἀλησιμόνητος,
τυφλὸς τὰ τῶτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τῶματα μαντεύει.

Δὲν μειδᾷ μὲ τοὺς σεισμοὺς κανέννας σὰν Τζοκόνδα,
καὶ μὲ τριμμένον τρίθωνα τοῦ πάλ' Ἐπαμεινώνδα
βλέπω νὰ περιβάλλωνται τὰ πλήθη σεισμοπλήκτων,
ποῦ προκαλοῦν τὸν οἶκτον.

Μήτε πολέμους δὲν κυττῶ, μήτε πτωμάτων στίβας,
μὰ βλέπω πρὸς τὰς Θήβας,
κι' ἐνθ' ποῦ λὲς ἐπιθυμῶ νὰ κινηθῶ, νὰ δράσω,
μὲ τούτα τὰ κουνήματα
τραβῶ δεινὰ παθήματα,
καὶ κάθε τόσο, Φασουλῆ, μοῦρχεται νὰ ξεράσω.

B.

Φ.— Ἦτον ἀνάγκη βλέπεις, Περικλέτο,
σὲ τοῦτο τοῦ πολέμου τὸ μπαλέτο
νὰ γίνῃ κι' ὑποχθόνιος χορός...

Π.— Ἀληθινά... δὲν ἦτανε καιρὸς.

Φ.— Ἦτον ἀνάγκη βλέπεις, ἀδελφέ μου,
ἐν μέσῳ τοῦ φρυάττοντος πολέμου,
καὶ μέσα στὰς παρούσας ἀνορθώσεις
νὰ χωρῶμε κι' ὑπὸ γῆν διαμορφώσεις.

Ἦτον ἀνάγκη τώρα, στραδοσιέλη,
κι' ἡ γῆ μας διαμόρφωσιν νὰ θέλῃ,
τὴν ἀφογόν της στάσιν ν' ἀψηφήσῃ
καὶ τὴν οὐδετερότητα ν' ἀφήσῃ.

Μὰ πές μου, Περικλέτο μου, γιατί
νὰ γίνῃ διαμόρφωσις αὐτὴ
σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα τὴν ἀγρία;
Εἶμαι κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο σ' ἀπορία.

Π.—

Φ.— Κι' ἡ γῆ διαμορφώσεις λαχταροῦσε
τώρα, ποῦ πολεμάρχων λάμπουν κράνη,
μὰ τάχατε κι' ἐκεῖνη δὲν μποροῦσε
ἄλλοτε μ' ἡσυχία νὰ τῆς κάνῃ;

Ἦτον ἀνάγκη νὰ ληθῇ στὴ φωτιά
εὐτυχίων τοσοῦτων συρροή,
ποῦ πόλεμοι μοῦ πέρνουνε ταῦτις
βράδυ καὶ μεσημέρι καὶ πρωΐ;

Ἦτον ἀνάγκη, θρέμμα τῶν τριόδων,
νὰ κουνηθοῦν αἱ Θήβαι μᾶς ξανά,
καὶ νὰ βγοῦνε σκιαῖς τῶν Οἰδιπόδων
κι' ὅλοι νὰ καταφύγουν στὰ βουνά;

Ἦτον ἀνάγκη τώρα, Περικλέτο,
σὲ τοῦτο τοῦ πολέμου τὸ μπαλέτο,
ὅπου δονοῦνται κάμποι καὶ κοιλάδες,
νὰ χωρῶμε καὶ τῆς γῆς μας τοὺς μπελάδες;

Καὶ μέσα σ' ἄλλα πλήθη τῶν προσφύγων,
ποῦ φθάνουν ἐξ ἀκτῶν κυματοπλήγων
μ' ἓνα παλὸ καὶ τρυπημένο φέσι,
νὰ βγοῦνε καὶ σεισμόπληκτοὶ στὴ μέση;

Ἦτον ἀνάγκη σήμερα φωναῖς
ν' ἀκοῦμε γιὰ φωμὶ καὶ γιὰ σκηναῖς,
καὶ καθεμία τέρψις καὶ χαρὰ
νὰ γίνῃ στὸν καιρὸ μας, μασκαρά;

Π.— Πλὴν τιθαρρεῖς πῶς εἰμ' ἐγὼ καὶ μ' ἄρωτᾶς, ζευζέκη;
κι' ἐγὼ ρωτῶ γιατί κι' ἡ γῆ στὴ θέσι της δὲν στέκει.
Κανέννας ὅμως δὲν μπορεῖ
ἀπάντησι νὰ δώσῃ,

κι' ἐμπρός μου χάσκων ἀπορεῖ
κι' ἐκείνος, ποῦχει γινῶσι.

Μὲ βρόντους, μὲ κουνήματα,
καὶ μὲ μαχῶν μηνύματα
βραδραίνει, ξημερώνει.

Κόρακες καλλιπέλαδοι,
φτώχαις, λιμοὶ κι' Ἐγκέλαδοι,
εὐτυχισμένοι χρόνοι.

Φ.— Τὸς ἄλλεπάλληλα καλὰ
δὲν πρόσμενα ποτὲ μου...
πλὴν δὲν μοῦ λές, κρεμανταλᾶ,
νέα περὶ πολέμου;

Π.— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Φασουλῆ, ῥῶτα καμμιὰ Πρεσ-
βεία.

Φ.— Ἀλήθεια, βρέ, τί γίνεται κι' ἐκεῖν' ἡ Κρακοβία;
Τόσον καιρὸ μοῦ κάθεται κι' ἐκεῖνη στὸ στομάχι
κι' εἶπαν πῶς ἀναμένεται κι' ἐκεῖ σπουδαία μάχη,
μὰ μῆνας πέρασε σχεδόν, βρὲ Περικλῆ τσιφούτη,
καὶ μήτε λόγος τώρα πιά δὲν γίνεται γιὰ τούτη.

Π.— Σ' ὅ, τι σοῦ λένε, ξόανο, ποτὲ μὴ βάζῃς βούλα.

Φ.— Ἀλήθεια πῶς ἐπέρασαν οἱ Ρῶσσοι τὸν Βιστούλα;

Π.— Κι' ἐγὼ δὲν ἔμαθα καλὰ, πλὴν βεβαιοῦν καμπόσοι
πῶς πέρασαν κι' οἱ Γερμανοὶ, πῶς πέρασαν κι' οἱ Ρῶσσοι.

Φ.— Πλὴν δὲν μοῦ λές τί γίνεται στὰ Γαλλοβελγικά;

Π.— Κι' ἐκεῖ, καθὼς κατάλαβα, κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ νικά.

Φ.— Πρὸς ποῖον τάχα νικητὴν τὸ γόνυ μου νὰ κλίνω;
κι' οἱ Σέρβοι, βρέ, τί γίνονται; τὸ πῆραν τὸ Σεμλίνο;

Π.— Τὸ πῆραν δὲν τὸ πῆρανε κι' ἐγὼ δὲν πῆρα κάδο,
ἀλλὰ μοῦ λὲν πῶς μάχονται στὸν Δρίνο καὶ στὸν Σαῦο.

Ἡ κάθε λύρα σήμερα περιχαρῆς κουρδίζεται
μόνο σὲ νίκης μέλος,
κι' ἂν γιὰ τὸ Κάτταρο ρωτᾶς ἀκόμη βομβαρδίζεται
χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

Ὅλοι ποῦ λές μὲ θούρια
καὶ νίκαις ξεσθερνόγονται,
κι' ἐκεῖ ποῦ πέφτουν φρούρια
τὰ βλέπεις καὶ σηκώνονται.

Καὶ λίπη πέφτουνε, τρελλέ,
κι' ἀδυνατίζουν σῆερκοι,
κι' οἱ Γερμανοὶ πρὸς τὸ Καλαὶ
τραβοῦν καὶ τὴν Δουγκέρκη.

Γ.

Φ.— Τοῦ πολέμου γεγονότα
ὅλο μὲ τὴν ἴδια νότα.
Ἀτελείωτος ἀνία,
πλῆξις καὶ μονοτονία.

Ἴσως μὲ τοὺς ἴδιους τόνους
θὰ μᾶς τέρπουν ἐπὶ χρόνους,
κι' ὁ σὲρ Ἐδουαρδ ὁ Γκρέυ σοδαρῶς καλαναρχεῖ
πῶς ὁ πόλεμος ἀκόμη μόλις εἶναι στὴν ἀρχή.

Περικλέτο μου, τᾶκους τὰ χαρμόσυνα μαντάτα;
Π.— Τὶ μᾶς μέλει, Φασουλῆ; τὰ Ταμεία μᾶς γεμάτα.

Φ.— Περικλέτο μου τᾶκους;

Π.— Τᾶκουσα, μὰ τί μὲ τοῦτο;

Φ.— Τὰ μαλλιά σου δὲν τραβᾶς;

Π.— Ἐγὼ βλέπω σ' ὅλους πλοῦτο.

Ἐδῶ πέρα πλοῦτος ρέει,
μήτε πείνας βλέπεις πτώμα,
καὶ κανεὶς δὲν δυστυχεῖ.

Κι' ἄς φωνάζῃ κι' ὁ σὲρ Γκρέυ
πῶς ὁ πόλεμος ἀκόμα
μόλις εἶναι στὴν ἀρχή.

Φ.— Μόλις στὴν ἀρχή... ριγῶ,
κι' ἂν καὶ δέχωμαι κι' ἐγὼ
πῶς καιροὶ θαλθοῦν ὠραῖοι.

Μὰ δὲν ξέρεις, προσφιλή,
τί σημαίνει, τί δηλοῖ
τέτοια δὴλώσις τοῦ Γκρέυ.

Ποῖος τὸ ξέρει πατριώτα,
πόσο χρόνο κι' ὥς ποτε
δὲν θ' ἀκούμε τὴν Δουγκέρκη, τὴν Πρεμύζλ, τὴν Ραβα-
ροῦσαλα,
καὶ τὸ κρέας τῶν ἀνθρώπων δὲν θὰ πῶχουμε ζαροῦσαλα;

Ποῖος τὸ ξέρει πόσα χρόνια
τῶν σαρανταδῶ κανόνια
δὲν θὰ μᾶς χαλοῦν ταῦτις;

Πόσο τάχατε καθὼς
αἱ ἀνθρώπων σὰν νερὸ
θὰ γρῶθῃ μὲς στὴ φωτιά;

Μόλις εἶναι στὴν ἀρχή,
Περικλέτο δυστυχῆ,
κι' ὥς οὐ νάλλῃ τὸ τέλος ἔχει κόσμος νὰ γλεντήσῃ
καὶ τοῦ χρόνου προέκτος σκελετὸς θὰ καταντήσῃ.

Χαίρε, κεφαλή σκαρτάδα,
καὶ καμμιὰ μὴν ἔχῃς ἔννοια,
μόνο τὰ μαλλιά σου μάδα
καὶ τὰ κτένιστά σου γένεια.

Π.— Δὲν θέλω, πατριώτη μου,
τὸ δόλιο τὸ σηκότι μου
γιὰ τέτοια νὰ τὸ σκάνω.

Κι' ἂν πῦρ τὸ σύμπαν πυρπολῇ,
μὰ Θεὸς ὡς χωρέσει, Φασουλῇ,
καὶ τὸν Σὰν Τζουλιάνο.

Ὅλ' ἀσταθῇ καὶ μάταια σὲ τούτῃ τὴν ὑφήλιο,
σβύνει καθὲν ἄστέρι...
πάει κι' αὐτὸς, ἀπέθανε χωρὶς νὰ δῇ Βασίλειο
τοῦ Βλιώρα τὸ λημέρι.

Κι' αὐτὸς ἐμεσουράνησε
ὥσ' ἂν Ἀποσπερίτης,
πολὺ μᾶς ἐτυράνησε
κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης.

Τὶ κράτος ὠνειρεύετο καθ' ὅλα Παραδείσιον
καὶ γῆν ἐπαγγελίας,
ἐν τούτοις συχωράτε τον καὶ τοῦτον τὸν Μαρκήσιον
τῆς φίλης Ἰταλίας.

Κι' ὁ Βῆδ, ὁ Μπρέτ τῶν Ἀλθανῶν,
κλεινὴ Μεγαλειότης,
ἐγένηκε τῶν Γερμανῶν
ἐπιτελάρχης πρώτης.

Κι' ἐκεῖνος τὴν λυκοφωλιά
ἐμούντζωσε τὴν προσφιλή...
τὴν ἀπὸ Μπρέτ καὶ Βασιληᾶ
τὸν ἔκαναν Ἐπιτελῇ.

Τῶν Σκιπετάρων ἡ πατρίς δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας
καὶ σήμερ' ἀπὸ πλιάτσικο θάχῃ πολὺ μεσάτ,
κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Μπίμπ Δόδας
λένε πῶς ἐπροσκύνησε κι' ἐκεῖνος τὸν Ἐσσάτ.

Γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα, Φασουλῇ,
σοῦ δίνω μία καὶ καλή.

**Τῆς Βουλῆς Συνεδρία,
ποῦ τελεῖωσε κρύα.**

Κόσμος μαζεύτηκε πολὺς
ὅτ' ἀθεωρεῖα τῆς Βουλῆς,
γιατὶ διεθρυλλήθη
σὲ περιέργων πλήθη
ὅτι δηλώσεις θὰ γένουν σημαντικαὶ τὰ μάλα
ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ γιὰ τὰ νησιὰ καὶ γι' ἄλλα.

Ἐσκέφθη τώρα κι' ἡ Βουλὴ τὸ κράτος νὰ ἔυπνήσῃ
καὶ μέσα ὅτ' ἀκουήματα νὰ τὸ παρακουήσῃ,
κι' ὁ κόσμος, ποῦ περιέργος μὲς τῇ Βουλῇ συχνάζει,
κούνα το τῆς φωνάζει.

(Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπὸ ψηλά
τέτοια τοὺς λέει στρογγυλά.)

Δὲν ξέρω τί τῆς ἦλθε τῆς Ἀντιπολιτεύσεως
νὰ ξεκουήσῃ τώρα
τὸ ζήτημα τῶν νήσων καὶ τῆς μεταναστεύσεως
μέσα σὲ τέτοια μπόρα.

Ἀφῆστε τον ἐλεύθερο τὸν καπετὰν Λευτέρη
νὰ κάνῃ κατὰ βούλησιν ἐκεῖνο ποῦ συμφέρει.
Ἀφῆστε τον ἐλεύθερο καὶ μὴν τὸν ἐνοχλήτε,
πολλὰς δηλώσεις ἔκαμε κι' ἐκεῖνος πρὸ καιροῦ,
καὶ παύσετε παρακαλῶ νὰ τὸν ἀπασχολήτε
μὲ μπόσικαις ρητορικαῖς καὶ λόγια κουτουροῦ.

Γιατὶ δηλώσεις θέλετε καὶ κάνετ' ἐρωτήματα
πῶς μένουν τάχατ' ἐκκρεμῇ δὴ ζωτικὰ ζητήματα.
Γιατὶ περὶ τῶν ἐκκρεμῶν ὀρθόνονται λαίμοι;
καὶ τάχατε δὲν βλέπετε στὴν Δύσιν καὶ στὸν Αἶμον
πῶς ὅλα τώρα σείνονται καὶ μένουν ἐκκρεμῇ
μὲ τὰς δονήσεις τῶν σεισμῶν καὶ τῶν φρικτῶν πολέμων;

Σὲ τέτοιαις ὥραις κρίσιμαῖς ἀφῆστε τῆς μурμουραῖς,
μὴ μᾶς παρασκοτίζετε μὲς στῆς πολλαῖς σκοτούραις.
Μὴ τοῦ Λευτέρη θέλετε δηλώσεις ὁλοένα,
ἀδήλωτα δηλώνονται κι' ὅχι δεδηλωμένα.

(Ὁ Φασουλῆς ἀφ' ὑψηλοῦ λαλεῖ στὸν Βενιζέλο.)

Καὶ σήμερα, Πρωθυπουργέ, σοῦ βγάζω τὸ καπέλο,
καὶ μὴ δεχθῆς συζήτησιν μ' ὅσους παραγνωρίζουν
τὸ κρίσιμον τὸ καθεστῶς, κι' ἄσε τους νὰ σφυρίζουν.
Μὲ τὰ δικά σου τρόπαια, τῆς δόξαις, τῆς τιμαῖς,
ἔγινε τὸ κεφάλι των ὡς εἶδος ἐκκρεμῆς.

Μὴ δώσης τόνον στὴν φωνὴν παντάπασιν ὀργίλον.
παράποτε χρειάζεται μεγάλη ψυχραιμία...
πολλὰς δηλώσεις ἔκαμε, κι' ἔστω τοῖς πᾶσι δῆλον
πῶς δῆλωσις γιὰ τίποτα δὲν θὰ γένῃ καμμία.

Κι' ὁ Βενιζέλος φώναξε: συζήτησιν δὲν δέχομαι
καὶ μήτε τὴν ἀνέχομαι,
κι' ἀπέμειναν ἐμβρόντητοι καὶ καταλυπημένοι
μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους τότε,
κι' ἐφέλλισαν ἀδήλωτοι, μὰ καὶ δεδηλωμένοι
τῶν λόγων πατριώται.
Τὶ κρίμα, ποῦ καὶ σήμερα χωρὶς δηλώσεις φύγαμε,
τὶ κρίμα, ποῦ καὶ σήμερα περίπατο δὲν πηγάμε.